

Гнідко та Сірко

Олена Пчілка

Якось об ранішній порі
В господаря Петра в дворі
Сірко озвався до Гнідка:
— Бач, правдонька яка
На світі божому панує!
Тебе господар як шанує:
Тобі і сіна, і вівса
Дає, хоч ти й не просиш,
В тебе заплетена й коса
Із гриви, ще й попону носиш.
Куди, яка догода!
А за що? З'їв собі, напивсь
Та й ляжеш, як колода!
А я! На лихо я вродивсь!
Чи хто за мене дбає,
Чи хто про те згадає,
Що може б винести Сіркові
Поснідати гарненько,
Або налить відро повненько
Помийок, щоб були готові,—
Про це ні гадки. Що-небудь
Сіркові кинуть — от і край:
Чи кістку, чи сухар дадуть,—
На краще не вповай!
Тим часом, хто весь двір глядить,
За ким господар міцно спить?
Усе — Сірко! Все я гляжу,
Усе добро я стережу,—
У клуні, і в коморах,
І на току, й в оборах!
Усе я доглядаю,
На всю оселю калатаю! —
Озвався на те й Гнідий:
— Який же ти чудний!
Та що ж би ти тут доглядав,
Біля чого б ти калатав,
Коли б то я не працював?

То ж я на полі й сіножаті
Роблю з господарем. І в хаті
Тепленько з тих дровець,
Що я господарю в хлівець
Вожу запряжений, оце
Тобі моє і слово все.
Про те гарненько погадай
І більш мені не дорікай!